

P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did
with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G ĐÃ GỌI CHO BÁC SĨ TÂM THẦN CỦA TÔI

“Giải thích cho tôi xem anh đã làm cái quái gì với Cincinnati và Wall Street.”

The P&G Saga · 19

Điện thoại bàn cứ đổ chuông mà không ai nghe. Tôi ở nhà một mình, đang tắm.

Đó là nằm trong khâu phần hằng tuần của tôi — lần tắm duy nhất mà vợ tôi đã đồng ý. Bà bảo tắm rửa nhiều quá sẽ hỏng da đàn ông, rằng tôi chỉ cần sạch vừa đủ thôi.

Nhưng sự thật là bà muốn tiết kiệm hóa đơn tiền ga.

Và bà còn nghĩ rằng nếu tôi không tắm, tôi sẽ không đi với những người phụ nữ khác. Tiếc là bà không biết rằng phòng tắm ở nhà người khác thì miễn phí. Và không mất đồng nào.

Ahahaaahah

Tôi chạy tới điện thoại, nhưng họ đã cúp máy.

Một lát sau chuông lại reo. Lần này tôi nghe máy, và đó là bác sĩ của tôi — bác sĩ tâm thần của tôi, một giáo sư đại học mà tôi đã không gặp hơn năm năm — muốn hẹn gặp tôi.

Tôi để ông chọn ngày và giờ, phía tôi thì sẵn sàng ngay lập tức: tôi nhận lời, chiều hôm đó lúc 17 giờ 30, tại phòng khám của ông.

Tôi đến sớm hai mươi phút, một quy tắc cũ thừa hưởng từ cha tôi và cũng được các nhà quản lý ở Xứ sở Mặt trời mọc áp dụng.

Đến sớm một cuộc hẹn nghĩa là bạn đã tính trước những điều bất ngờ, và điều đó khiến bạn đáng tin cậy và tự tin vào bản thân.

Tôi thấy ông bước ra khỏi phòng. Phòng chờ đầy những người ông phải khám; mỗi người đều có lịch hẹn và mang 150 euro trong túi, chỉ để nghe xem ông định nói cái quái gì.

Ông tiến về phía tôi và chào: “Đồng nghiệp thân mến, chào buổi chiều, chào mừng anh, tôi đang đợi anh.” Rồi quay sang cô thư ký: “Carmen, dời tất cả bệnh nhân lại ít nhất một tiếng. Tôi đang họp với đồng nghiệp của tôi.”

Minchia, đồng nghiệp. Tôi, với điểm 4 môn tiếng Ý ở trường và tám bằng được cấp nhờ thành tích thể thao, vậy mà người ta tưởng tôi là bác sĩ. Ông ấy đang làm cái quái gì vậy — mất trí rồi sao?

Chúng tôi vào phòng làm việc của ông và ông mời tôi ngồi ở góc tiếp khách nhỏ, một chiếc ghế bành cạnh chiếc kia. Đó là lần đầu tiên với tôi; trước giờ tôi luôn gặp ông với tư cách bệnh nhân. Hẳn phải có chuyện gì lớn lắm, nhưng tôi không đoán ra là gì.

“Ferdinando thân mến, để tôi nói trước, bao lâu tùy tôi, rồi tôi sẽ cho anh năm phút của anh.” Ahahahahaha

“Tôi biết anh từ năm 2009, khi anh đến với tôi lần đầu, do một người bạn bác sĩ của chúng ta, nay đã qua đời, đưa đến, và tôi chưa bao giờ lấy tiền của anh.”

“Tôi xác nhận, thưa Giáo sư.”

“Im đi, chết tiệt, nói chuyện với anh đã đủ khó cho tôi rồi, vì ở đây tất cả chúng tôi đã hiểu ra một điều về anh, chẳng cần Jung hay các triết gia của thế giới: anh chỉ là một người mà không ai ngờ là có tồn

tại — vậy mà anh ở đó, ngay trong thành phố của tôi, làm cả thế giới chóng mặt.”

“Tôi nói ngắn gọn: giải thích cho tôi xem anh đã làm cái quái gì với Cincinnati và Wall Street. Chẳng lẽ tôi không thể để anh một mình dù chỉ một phút sao?”

Ahahahahah

“Còn tôi đây — bảy mươi tám tuổi, giáo sư đại học, chủ tịch toàn quốc Hội các Bác sĩ Tâm thần Ý, hai trăm công trình xuất bản — mà tôi không thể hiểu nổi làm sao anh xuyên thủng được web.

“Tất cả những người tôi quen ở Mỹ đều gọi cho tôi. Họ muốn biết chẩn đoán Rối loạn Lưỡng cực của anh có thật không, và tôi đã xác nhận — nhưng cả hai ta đều biết rằng nếu tôi không làm thế, họ đã tước khoản lương hưu 351 euro mỗi tháng của anh.

“Giờ kể cho tôi nghe anh đã làm những gì. Nhưng trước tiên tôi phải hỏi: anh có đang dùng thuốc nào không, và anh dùng thuốc gì?”

“Năm năm nay không dùng thuốc nào. Chỉ có một chỉ số lệch trong xét nghiệm máu, nhưng không có gì đáng lo.”

“Có đáng lo hay không là do tôi quyết định. Chỉ số nào?”

“Testosterone ở mức 1.400...”

Ông nhìn tôi và đáp: “*Minchia*, sao lại thế được?”

“Tất cả là lỗi của bà hàng xóm. Bà ấy có cái mộng như trong truyện cổ tích. Tôi nhìn thấy bà ấy là mọi thứ dựng đứng lên.”

“Đừng đùa nữa. Nghiêm túc đi.

“Kể cho tôi nghe anh đã làm cái quái gì.”

“Tôi đã làm những gì thầy dạy tôi, nhưng không có bằng cấp, không có chuyên khoa, không học hành, không có thư ký.”

“Thế nghĩa là sao? Tôi không hiểu.”

“Tôi nghiên cứu hành vi con người, tôi khoác áo một tác giả và tôi viết nó ra — để không ai có thể nói rằng tôi hành nghề y mà không có giấy phép, không đăng ký, không kê đơn hay đưa ra chẩn đoán.

“Và tôi tìm thấy khách hàng của mình trên web. Nhưng vì tôi không thể xuất hóa đơn, tôi chọn không bán gì ngay. Tôi sẽ làm điều đó sau, với toàn bộ mảng kinh doanh cốt lõi, cho một người chơi duy nhất — nếu ông ta chịu sa vào cái bẫy ngữ nghĩa.

“Chỉ có vậy.”

“Tôi chỉ có một câu hỏi cho anh.

“Tại sao lại bỏ tiếng Ý ra khỏi các ngôn ngữ?”

“Ý là nơi bạn có thể đi nghỉ mười lăm ngày và ăn ngon, nhưng sau đó bạn phải rời đi. Nếu không, ngay khi người ta bắt đầu để ý đến bạn, họ tung ra những đòn tấn công bất công, họ trở nên tò mò và thậm chí độc ác, bôi nhọ bạn và tố cáo bạn.

“Và lịch sử thế giới dạy chúng ta rằng đất nước này chưa bao giờ công nhận những thiên tài của mình — bắt đầu từ chính thầy, chẳng cần tìm đâu xa. Nếu thầy sinh ra ở Mỹ, ngày nay thầy đã có một cuộc đời khác. Chỉ khi bạn trở về với sự công nhận từ nước ngoài thì họ mới thừa nhận bạn — mà ngay cả khi đó, cũng đầy nghi ngờ.

“Và sau mười tám phiên tòa hình sự tôi đã tự mình học được điều đó, và tôi không phải xin phép bất kỳ ai.”

Tôi đứng dậy khỏi chiếc ghế bành, nhìn đồng hồ và nói: “Tôi vẫn còn một phút để nói với thầy một điều.

“Thưa Giáo sư, cảm ơn thầy — và tôi yêu thầy.”

Ferdinando của bạn